

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudce zpravodaje JUDr. Tomáše Langáška a soudkyně Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **J. P.** (ml.), právně zastoupený opatrovníkem J. P. (st.), proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 1/376, 128 01 Praha 2, týkající se žaloby proti rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 3. října 2011 č. j. SV/4913/11, o příspěvek na péči, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 21. srpna 2013 č. j. 17 A 103/2011-86,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalobci **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

**I.
Dosavadní průběh řízení**

[1] Žalobce, ročník 1990, trpící lehkou mentální retardací komplikovanou epilepsií, byl rozsudkem Okresního soudu v Domažlicích č. j. 13 Nc 774/2009-70 ze dne 1. prosince 2009 zbaven způsobilosti k právním úkonům (podle § 3032 odst. 1 nového občanského zákoníku se nyní považuje za osobu omezenou ve svéprávnosti); usnesením téhož soudu ze dne 25. ledna 2010 byl mu jako opatrovník ustanoven jeho otec J. P., nar. X. Žalobce ještě jako nezletilý pobíral příspěvek na péči, jenž mu byl po dosažení 18 let věku (X) s účinností od 1. ledna 2009 snížen z 9 000 Kč měsíčně na 8 000 Kč měsíčně [oznámení Městského úřadu v Domažlicích, odboru sociálních věcí a zdravotnictví (dále též jen „městský úřad“) ze dne 8. ledna 2009] a současně bylo městským úřadem zahájeno správní řízení z moci úřední ve věci opětovného posouzení nároku na příspěvek na péči a jeho výše z důvodu skončení platnosti dosavadního zdravotního posudku, na jehož základě byl příspěvek na péči přiznán (oznámení městského úřadu z 8. ledna 2009). Rozhodnutím městského úřadu

ze dne 24. června 2009, ve znění v zásadě potvrzujícího rozhodnutí odvolacího orgánu – Krajského úřadu Plzeňského kraje (dále též jen „krajský úřad“) – ze dne 21. srpna 2009 č. j. SV/3451/09, byl žalobci příspěvek na péči odňat, neboť ve smyslu § 7 a 8 zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, v tehdy účinném znění, nebyl shledán závislým na pomoci jiné osoby.

[2] Prostřednictvím svého opatrovníka podal žalobce 29. září 2009 u městského úřadu novou žádost o příspěvek na péči. Městský úřad o žádosti rozhodl tak, že příspěvek na péči nepřiznal (rozhodnutí č. j. 645/2010/DOM ze dne 18. ledna 2010), neboť dle posudku lékařské posudkové služby Okresní správy sociálního zabezpečení v Domažlicích svedl s pomocí tři úkony péče o vlastní osobu a šest úkonů soběstačnosti). Toto rozhodnutí bylo následně k odvolání žalobce potvrzeno rozhodnutím krajského úřadu ze dne 12. května 2010 č. j. SV/727/10 s poukazem na posudky Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí (dále též „PK MPSV“) ze dne 25. března 2010 a 15. dubna 2010, podle nichž žalobce k datu vydání napadeného rozhodnutí, ani k datu podání žádosti (29. září 2009) nebyl – slovy zákona – osobou, která je z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu závislá na pomoci jiné fyzické osoby. Toto rozhodnutí však bylo v přezkumném řízení zrušeno rozhodnutím Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 12. května 2011 č. j. 2011/38513-221, sp. zn. 2011/22/221/JF, a věc byla vrácena odvolacímu orgánu, tj. krajskému úřadu, k novému projednání.

[3] V řízení před krajským úřadem byl znovu vyžádán posudek PK MPSV; po kompletním přešetření zdravotního stavu žalobce na základě nových podkladů, zejména psychologického vyšetření z 1. srpna 2011, hodnocení neurologem ze 16. srpna 2011, nového sociálního šetření ze dne 23. června 2011 a vlastního vyšetření žalobce posudkovou komisí, vydala PK MPSV dne 15. září 2011 posudek č. j. 2011/827-PL, podle něhož žalobce nezvládá celkem 14 úkonů péče o vlastní osobu a soběstačnosti. Žalobce byl proto k datu vydání napadeného rozhodnutí (tedy rozhodnutí městského úřadu ze dne 18. ledna 2010) shledán podle § 8 písm. a) zákona o sociálních službách osobou závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni I (lehká závislost) a tento stav a existoval i k datu 29. září 2009, tj. k datu podání žádosti; v posudku bylo též bez dalšího uvedeno „VZNIK 23. 12. 2008“ a doba platnosti posudku byla stanovena do září 2014. Na základě takto zjištěných skutečností pak krajský úřad rozhodnutím č. j. SV/4913/11 ze dne 3. října 2011 shledal odvolání žalobce proti rozhodnutí městského úřadu ze dne 18. ledna 2010 o nepřiznání příspěvku na péči důvodným a toto rozhodnutí změnil tak, že se žalobci „s účinností od 29. září 2009 přiznává příspěvek na péči ve výši 2 000 Kč měsíčně“ (dále jen „odvolací správní rozhodnutí“).

[4] Odvolací správní rozhodnutí napadl žalobce správní žalobou u Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“), v níž i s poukazem na rozhodnutí o zbavení způsobilosti a ustanovení opatrovníka namítal, že téměř všechny úkony péče o vlastní osobu, které dle PK MPSV zvládá, je schopen činit pouze pod dohledem opatrovníka, tzn. zvládá je jen částečně, a úkony soběstačnosti za něho vlastně všechny obstarává opatrovník, což tedy mělo vést k závěru, že je ve smyslu zákona nezvládá. Namítal též nedostatečné skutkové zjištění ze strany krajského úřadu, resp. PK MPSV, a poukazyval na průběh jednání PK MPSV dne 15. září 2011, jež trvalo ve spěchu cca 20 minut, přičemž za tak krátkou dobu nebylo vůbec možné provést vše, co PK MPSV v posudku uvedla, včetně vyšetření žalobce.

[5] Rozsudkem č. j. 17A 103/2011-27 z 31. ledna 2013 (dále jen „první rozsudek krajského soudu“) krajský soud *ex officio* odvolací správní rozhodnutí pro vady řízení, resp. pro jeho nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti [§ 76 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního] zrušil a věc k dalšímu řízení vrátil žalovanému (nikoli krajskému úřadu, nýbrž již Ministerstvu práce a sociálních věcí s ohledem na § 28 odst. 1 zákona o sociálních

službách, ve znění novely provedené zákonem č. 366/2011 Sb., kterým se mění zákon č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony, resp. s ohledem na čl. VII bod 10 zákona č. 366/2011 Sb.).

[6] Krajský soud napadenému odvolacímu správnímu rozhodnutí vytkl mimo jiné absenci formálních náležitostí výroku správního rozhodnutí (zřejmě ve smyslu § 68 odst. 2 věty první správního řádu), konkrétně že „*jsou v něm sice uvedeny příslušné paragrafy zákona, ale přestože jsou dále členěny na odstavce (§§ 4, 5, 7, 9, 13) a některé z nich jsou členěny i na písmena, řádně jsou označeny pouze § 8 písm. a) a § 11 odst. 1 písm. b).*“, zejména však absenci odůvodnění stran určení úkonů, které žalobce zvládá („*není ani zjiitelný důvod, kvůli němuž [PK MPSV] hodnotila, že žalobce např. zvládá v péči o vlastní osobu přípravu stravy, podávání a porcování stravy i provedení jednoduchého ošetření, což je v rozporu se sociálním šetřením ze dne 3. 6. 2010 (zvládá s dohledem či s pomocí) i se zprávou ředitele ÚSP Zbůch citovanou na straně 4 zprávy o šetření veřejného ochránce práv ze dne 14. 12. 2010*“).

[7] Proti prvnímu rozsudku krajského soudu podal žalovaný kasační stížnost, již Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 25. dubna 2013 č. j. 6 Ads 17/2013-25 vyhověl, první rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V odůvodnění Nejvyšší správní soud kromě mnohého jiného konstatoval, že pokud jde o kasační námitku nadměrného soudního formalismu ve vztahu k výtce krajského soudu stran nedodržení formálních náležitostí výroku odvolacího správního rozhodnutí, „*Nejvyšší správní soud připouští, že by jistě bylo vhodnější odkazy na ustanovení zákona, podle nichž bylo rozhodováno (§ 68 odst. 2 správního řádu), uvést přesněji podle jejich podrobnějšího členění, nejde však o tak závažný nedostatek, jenž by sám o sobě vedl k nezákonnosti správního rozhodnutí.*“ K námitce nedostatečného posouzení zdravotního stavu žalobce posudkovou komisí MPSV, jež byla stěžejní žalobní námitkou žalobce, tehdy Nejvyšší správní soud uvedl, že se s ní „*krajský soud vyřadil způsobem vyvolávajícím pochybnosti*“, neboť v jeho odůvodnění byly rozpory. K jednotlivým výtkám krajského soudu Nejvyšší správní soud poznamenal, že PK MPSV při posledním komplexním posudkovém zhodnocení upřednostnila logicky podklady novější a odborné (hodnocení neurologem, psychologické vyšetření žalobce v ambulanci klinického psychologa a vlastní přešetření žalobce posudkovou komisí MPSV přímo na jednání 15. září 2011), stejně tak se Nejvyššímu správnímu soudu nejevil jako případný ani odkaz na zjištění veřejného ochránce práv ve zprávě o šetření ze dne 14. prosince 2010, neboť již z datace této zprávy je zřejmé, že ombudsman mohl vzít v úvahu pouze dokumentaci vzniklou do tohoto data a věcí se zabýval v souvislosti s nepřiznáním příspěvku na péči v počátečních fázích řízení. Naopak poté, kdy byl příspěvek na péči přezkoumávaným odvolacím správním rozhodnutím ve výši 2 000 Kč měsíčně přiznán, své šetření dne 22. listopadu 2011 bez meritorního závěru ukončil, spokojiv se pravděpodobně s pokrokem, jehož bylo ve věci z pohledu žalobce dosaženo. Nejvyšší správní soud připustil, že toliko stran sociálního šetření provedeného krajským úřadem 23. června 2011 v bydlišti opatrovníka žalobce bez přítomnosti samotného žalobce (opatrovance) by snad bylo možno namítat jeho oslabenou důkazní hodnotu oproti sociálnímu šetření z 20. října 2009, provedenému městským úřadem v žalobcově přítomnosti, tento názor ovšem vyslovil hypoteticky, neboť nebylo zřejmé, měl-li krajský soud na mysli právě uvedené sociální šetření, protože v odůvodnění svého rozsudku poukazuje na sociální šetření ze dne 3. června 2010, jež se však Nejvyššímu správnímu soudu ve spisech nepodařilo identifikovat.

[8] Nejvyšší správní soud uzavřel, že „*pokud by měl krajský soud oprávněný pocit, že krajský úřad svá skutková zjištění založil na rozporných závěrech PK MPSV, resp. že PK MPSV sama svůj posudek postavila na rozporných podkladech, aniž by rozpory odstranila nebo vysvětlila, mohl skutečně zavázat krajský úřad k tomu, aby v tomto smyslu vyžádal doplnění posudku*“, nicméně vzhledem k tomu, co krajský soud

v odůvodnění svého prvního rozsudku uvedl, resp. jaké nedostatky v odůvodnění přezkoumávaného správního rozhodnutí žalovanému vytkl, vyslovil Nejvyšší správní soud názor, že „v daném případě takový postup namísto nebyl, neboť skutkový stav krajský úřad na podkladě posudkového zhodnocení PK MPSV zjišťoval dostatečně. Posudková komise MPSV totiž zdravotní stav žalobce přímo na svém jednání 15. září 2011 za jeho osobní přítomnosti přešetřila ... a zejména vycházela z aktuálních a autoritativnějších vyšetření provedených lékařem-specialistou, resp. klinickým psychologem, jež starší sociální šetření může zvrátit jen těžko.“ Z těchto důvodů se tedy Nejvyšší správní soud neztotožnil se závěrem krajského soudu, jenž shledal přezkoumávané odvolací správní rozhodnutí nepřezkoumatelným pro nesrozumitelnost, kasační stížnosti vyhověl a napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Současně vyslovil pokyn, aby „v dalším řízení krajský soud v intencích správní žaloby především [vypořádal] její žalobní body, tj. tvrzení o vadách řízení spočívajících v nedostatečně zjištěném skutkovém stavu, resp. porušení ustanovení o řízení před posudkovou komisí MPSV, a tvrzení o nezákonnosti napadeného odvolacího správního rozhodnutí.“

[9] V dalším řízení krajský soud nařídil na 21. srpna 2013 jednání, na němž rozsudkem z téhož dne č. j. 17 A 103/2011-86 (dále též „druhý rozsudek krajského soudu“) znovu žalobě vyhověl a přezkoumávané odvolací správní rozhodnutí opět pro vady řízení zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Vady řízení tentokrát podle zjištění krajského soudu spočívaly v nedostatku opory skutkového stavu, jež vzal správní orgán za základ svého správního rozhodnutí, ve spisu a v potřebě jeho zásadního doplnění. Nedostatky skutkových zjištění shledal krajský soud v tom, že ani „doplnění posudku nedalo jasnou odpověď na rozdíly mezi zjištěním při sociálním šetření 11. února 2010 a ... 23. června 2011 ... a závěrem posudkové komise ohledně počtu úkonů, které žalobce nezvládá“; krajský soud poznamenal, že sociální šetření 23. června 2011 proběhlo v nepřítomnosti žalobce a „neupřesněným správním orgánem“, navíc podle krajského soudu „nebyla dostatečně zhodnocena skutečnost uvedená neurologem 16. 8. 2011, citovaná i v doplnění posudku posudkové komise dne 15. 9. 2011, že žalobce je omezen v zapojení do sociálních aktivit a při obsluze elektrických (tedy i plynových a jiných) spotřebičů nepochybně potřebných k přípravě stravy“. Dále krajský soud shledal, že z doplnění posudku „není ... patrné, jak bylo reagováno na námítky opatrovníka a zejména naprosto chybí obsah údajného podrobného vyloučení žalobce k dosaženým znalostem, zkušenostem, zálibám ve volném čase i k samotným úkonům péče o vlastní osobu a soběstačnosti, aby bylo možno hodnotit tento posudek jako kompletní, přesvědčivý, jasný a srozumitelný“, že není zjištěno, „zda bylo vůbec zohledněno, že pokud úkon zvládá žalobce s pomocí, má být hodnocen jako nezvládá (§ 9 odst. 4 zákona č. 108/2006 Sb.)“. Podle krajského soudu nebyla ani vyvrácena námitka žalobce, že jednání u posudkové komise 15. září 2011 trvalo maximálně 20 minut, za kteroužto dobu objektivně nelze posoudit zdravotní stav žalobce a zhodnotit všechny úkony a podúkony, které zvládá či nezvládá. Krajský soud znovu zopakoval výtka stran nedodržení formálních náležitostí výroku odvolacího správního rozhodnutí. Krajský soud konečně zavázal žalovaného v dalším řízení vyžádat doplnění posudku posudkové komise za účelem objektivního zhodnocení zdravotního stavu žalobce.

II.

Kasační stížnost a průběh řízení o ní

[10] Proti druhému rozsudku krajského soudu podal žalovaný (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, která je podle něj přípustná, neboť krajský soud se neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v jeho rozsudku ze dne 25. dubna 2013 č. j. 6 Ads 17/2013-25. Důvodem kasační stížnosti je podle žalovaného nesprávné právní posouzení podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Podle stěžovatele byl skutkový stav zjištěn správně a úplně a posudek posudkové komise též ob stojí v testu úplnosti, přesvědčivosti a správnosti. K výtce, že záznam ze sociálního šetření z 23. června 2011 provedl „nezjištěný správní orgán“, uvedl, že je podepsán sociálními pracovníky, které šetření provedly, a představuje dostatečný podklad pro jednání posudkové komise; v posudku i napadeném rozhodnutí je jednoznačně rozlišeno,

že sociální šetření ze dne 20. října 2009 provedla obec s rozšířenou působností, sociální šetření ze dne 26. června 2011 odvolací orgán. Pokud jde o zmíněné sociální šetření, dle stěžovatele je přirozené, že mezi jeho výsledkem a lékařským posouzením stupně závislosti jsou a budou rozdíly, které pramení z odlišných metod a způsobů práce, z odlišné odbornosti i možnosti objektivizace rozhodných skutečností. Stran námitek vůči posudku PK MPSV stěžovatel uvedl, že není oprávněn věcně hodnotit odborné závěry podkladů i samotného posudku, ani dobu a způsob vyšetření žalobce. Stěžovatel poukázal na stanovisko Nejvyššího správního soudu vyjádřené v jeho rozsudku ze dne 25. dubna 2013 č. j. 6 Ads 17/2013-25, podle něhož „*skutkový stav krajský úřad na podkladě posudkového zhodnocení PK MPSV zjistil dostatečně, [neboť] posudková komise MPSV ... zdravotní stav žalobce přímo na svém jednání 15. září 2011 za jeho osobní přítomnosti přeshetřila.*“ Tento právní názor podle stěžovatele krajský soud nerespektoval. Stěžovatel konečně namítal, že právní názor Nejvyššího správního soudu nebyl krajským soudem respektován i co do výtky stran nedodržení formálních náležitostí výroku odvolacího správního rozhodnutí, kterou také Nejvyšší správní soud již vyvrátil.

[11] Kasační stížnost byla zaslána k vyjádření žalobci, jenž však svého práva nevyužil.

III.

Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[12] Věc se k Nejvyššímu správnímu soudu dostává již podruhé, bylo proto třeba se nejprve zabývat otázkou, je-li kasační stížnost podle ve smyslu § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. přípustná. Podle citovaného ustanovení je kasační stížnost nepřipustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem, to však neplatí, „*je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu*“. Z rekapitulace dosavadního průběhu řízení a ostatně i z odůvodnění druhého rozsudku krajského soudu, v němž krajský soud přiznává, že setrvává na svém přesvědčení o důvodnosti správní žaloby, se přímo nabízí, že jde o situaci, na niž pamatuje výjimka z nepřipustnosti opakované kasační stížnosti v § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. Nejvyšší správní soud proto ve shodě se stěžovatelem nepovažoval kasační stížnost za nepřipustnou a přistoupil k jejímu věcnému posouzení.

[13] Stěžovatel vznesl kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tj. nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky krajským soudem, primárně v kontextu námitek, že krajský soud ve svém druhém rozsudku nerespektoval právní názor Nejvyššího správního soudu vyjádřený k týmž právním otázkám. Nejvyšší správní soud se však domnívá, že takového prohřešku se krajský soud nedopustil. Výrok druhého rozsudku krajského soudu je sice tentýž jako v jeho prvním rozsudku – napadené odvolací správní rozhodnutí bylo v obou případech zrušeno pro vady řízení – podruhé však z jiného důvodu. Zatímco v prvním rozsudku jím byla nesrozumitelnost napadeného správního rozhodnutí, ve druhém rozsudku šlo o nedostatečně zjištěný skutkový stav vyžadující zásadní doplnění. Krajský soud tedy ve svém druhém rozsudku respektoval právní názor Nejvyššího správního soudu stran srozumitelnosti přezkoumávaného správního rozhodnutí a neopakoval dílem chybné, nesprávné či irelevantní a dílem též nesrozumitelné výhrady adresované žalovanému. Postupoval také v souladu s pokynem Nejvyššího správního soudu, aby namísto hledání zástupných formálních nedostatků přezkoumávaného správního rozhodnutí především vypořádal žalobní body, čemuž se v prvním rozsudku víceméně vyhnul, „*tj. tvrzení o vadách řízení spočívajících v nedostatečně zjištěném skutkovém stavu, resp. porušení ustanovení o řízení před posudkovou komisí MPSV, a tvrzení o nezákonnosti napadeného odvolacího správního rozhodnutí*“ (odstavec 31 rozsudku Nejvyššího správního soudu). Věta uvedená v odstavci 29 odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu („*Nejvyšší správní soud se ...*

*domnívá, že ...skutkový stav krajský úřad na podkladě posudkového zhodnocení PK MPSV zjistil dostatečně*⁶⁾ sice izolovaně může svádět k dojmu, že se názor krajského soudu vyjádřený v jeho druhém rozsudku o nedostatečném skutkovém zjištění rozchází s právním názorem Nejvyššího správního soudu, rozsudek Nejvyššího správního soudu je však nutno interpretovat v celistvosti. Teze vyslovené Nejvyšším správním soudem ke skutkovým zjištěním byly totiž vysloveny v kontextu výhrad, jež krajský soud ve svém prvním rozsudku vyslovil a jež Nejvyšší správní soud vyvrátil, resp. opravil. Tyto teze tedy nelze brát jako povšechné zhodnocení skutkového stavu zjištěného správním orgánem, jež je ostatně primárně úkolem krajského soudu, *nota bene* v té fázi řízení, v níž se krajský soud ještě ke skutkovým zjištěním správního orgánu ve světle žalobních námitek žalobce ani nedostal. Uvedené potvrzuje i zmíněný pokyn Nejvyššího správního soudu, aby krajský soud v dalším řízení především vypořádal žalobní body, včetně otázky nedostatečně zjištěného skutkového stavu, resp. porušení ustanovení o řízení před posudkovou komisí MPSV; Nejvyšší správní soud tedy ve svém rozsudku z dubna 2013 v žádném případě nepovažoval otázku úplnosti zjištění skutkového stavu a korektnosti řízení před posudkovou komisí MPSV za uzavřenou a krajský soud měl prostor pro to, aby se touto otázkou dále zabýval, což ve svém druhém rozsudku i učinil. Jestliže krajský soud ve svém novém rozsudku dospěl k závěru, že posudková komise PK MPSV ve skutečnosti zdravotní stav žalobce přímo na svém jednání 15. září 2011 za jeho osobní přítomnosti přeshetřila nedostatečně, resp. že o tom panují pochybnosti, vytrácí se též předpoklad, při němž Nejvyšší správní soud ve svém dubnovém rozsudku vyslovil domněnku, že skutkový stav byl zjištěn dostatečně.

[14] Pokud jde o vlastní zákonnost závěru krajského soudu o nedostatečných skutkových zjištěních, jež vzal správní orgán za základ pro své rozhodnutí, Nejvyšší správní soud nyní přisvědčuje krajskému soudu v tom, že ve světle žalobních námitek byl skutkový stav zjištěn nedostatečně. Nejvyšší správní soud připomíná, že nejnovější sociální šetření ze dne 26. června 2011 bylo provedeno v nepřítomnosti žalobce, jeho hodnota jako podkladu pro jednání posudkové komise MPSV je tím proto výrazně snížena. Jakkoli Nejvyšší správní soud souhlasí se stěžovatelem, že mezi výsledkem sociálního šetření a lékařským posouzením stupně závislosti v posudkové komisi jsou a budou rozdíly, které pramení z odlišných metod a způsobů práce, z rozdílné odbornosti i možnosti objektivizace rozhodných skutečností, neznamená to, že by sociální šetření postrádalo jakoukoliv relevanci. Podstatné nicméně je, aby posudková komise MPSV sama – zejména odchyluje-li se od poznatků sociálních pracovníků – komplexně a důkladně zdravotní stav žadatele o příspěvek na péči přeshetřila a vyjádřila se nikoli jen *in abstracto*, ale též *in concreto*, které úkony při posuzování péče o vlastní osobu a soběstačnosti zvládá či nezvládá, včetně promítnutí zásady podle § 9 odst. 4 zákona č. 108/2006 Sb., podle níž se za úkon, který osoba není schopna zvládnout, považuje i úkon, který je schopna zvládnout jen částečně, tedy např. jen s pomocí. Uvedené posouzení, včetně okolností, za nichž bylo prováděno, pak musí být učiněno součástí posudku PK MPSV, aby takový posudek mohl být správním soudem úspěšně testován z hlediska jeho úplnosti, přesvědčivosti a správnosti.

[15] Nejvyšší správní soud ve shodě s krajským soudem konstatuje, že posudek PK MPSV ze dne 15. září 2011 je nebyvale stručný. Odpověď na námitky opatrovníka spočívající v konstatování, že byly vypořádány při jednání komise, aniž by se reakce na jednotlivé námitky promítla do odůvodnění posudku, je nutno hodnotit jako nedostatečnou, stejně tak se z posudku nijak nepodává promítnutí konkrétních zjištění psychologa ve vztahu k jednotlivým úkonům při posuzování péče o vlastní osobu a soběstačnosti, přestože je právě „*podrobné vyšetření psychologem*“ označeno za jeden z hlavních důvodů, proč posudková komise MPSV na rozdíl od předchozích posudkových zhodnocení dospěla k odlišnému posudkovému závěru. V kontextu nevyvrácené námitky o délce jednání posudkové komise MPSV (20 minut), při němž mělo dojít k přeshetření zdravotního stavu žalobce, dospěl krajský soud ke správnému závěru, že objektivně

nebylo možné v takové době zdravotní stav žalobce objektivně, komplexně a důkladně přešetřit včetně zhodnocení úkonů při posuzování péče o vlastní osobu a soběstačnosti, což vede k závěru, že posudek PK MPSV v testu úplnosti, přesvědčivosti a správnosti neobstál. Vzal-li jej krajský úřad za stěžejní základ svých skutkových zjištění, zatížil své rozhodnutí toutéž vadou. Krajský soud proto správně žalobě vyhověl, přezkoumávané odvolací správní rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude vytčený nedostatek odstraněn tak, že posudek posudkové komise bude náležitě doplněn. Krom toho, je to především krajský soud, který je povolán přezkoumat napadené správní rozhodnutí v tzv. plné jurisdikci, včetně otázek skutkových a provedeního dokazování, o nichž si sám učiní úsudek; intervence ze strany kasačního soudu je v tomto ohledu výjimečná a omezuje se na vady řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[16] Pokud jde o otázku formálních nepřesností výroku odvolacího správního rozhodnutí, setrvává Nejvyšší správní soud na svém názoru, že by bylo přepjatým formalismem, pokud by krajský soud v uvedených formálních nedostacích spatřoval nezákonnost správního rozhodnutí, jež by musela vést sama o sobě k jeho zrušení. Pokud ovšem bylo přezkoumávané odvolací správní rozhodnutí zrušeno z jiného důvodu, bylo by napříště jistě vhodnější, kdyby této příležitosti žalovaný využil a v novém rozhodnutí učinil přesnější odkazy na ustanovení zákona, podle nichž bylo rozhodováno (§ 68 odst. 2 správního řádu), jak ostatně uvedl Nejvyšší správní soud již ve svém dubnovém rozsudku.

[17] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že kasační stížnost stěžovatele důvodná nebyla, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 větou druhou s. ř. s. zamítl.

IV. Náklady řízení

[18] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., aplikovaného na základě § 120 s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení; neměl by ho ostatně ani v případě, že by úspěšný byl (§ 60 odst. 2 s. ř. s.). Naopak žalobce měl ve věci plný úspěch, žádnou náhradu nákladů řízení však neuplatnil a ani mu podle obsahu spisu žádné náklady řízení nevznikly. Proto mu nebyla náhrada nákladů řízení přiznána.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. ledna 2014

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu